

עליון

עליון קבוץ סעד

בע"ה ב' באייר תשפ"ד | פרשת קדושים | 10.03.2024 | גליון מס' 3343

ישראל במלחמה - גיליון 29

לכתב היום שיר
 קמו לאחז בקש
 שלא לטבע
 (טוביה ריבנר)

ימי החול		שבת פרשת קדושים - שבת בר מצווה - טוביה ביליה	
04:46-04:52	זמן תפילין /טלית	19:07	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	14:00	מנחה
06:45	שחרית ב'	19:17	מנחה, קבלת שבת וערבית -
08:00	שחרית ג' (בבית הספר)	06:45	שחרית א'
09:10-09:13	סוף זמן ק"ש	08:00	שחרית ע"מ
19:20	מנחה וערבית	08:30	שחרית ב'
19:32-19:28	שקיעה	פרשת שבוע - סנדרין אלבוים בוחניק	
20:10	ערבית	לאחר השיעור קידוש לכבוד בר המצווה משפחת ביליה	
21:00	ערבית (בשקד ג')	13:30	מנחה א'
		14:00	מנחה (בבית שנון)
		17:15	תהילים בבית עינב גולן
		17:10	לימוד הורים וילדים פרקי אבות
		17:30	מנחה ע"מ
		17:40	מנחה ב'
		18:00	שיעורו של הרב ארי סט
		20:05	צאת השבת

שבת שלום

פרשת קדושים

ייחודה של הפרשה שיש בה מגוון רב של מצוות- 51 -, מצוות עשה ולא תעשה, מצוות בין אדם למקום ובין אדם לחברו, מצוות התלויות בארץ, איסורי עריות ועוד.

הפרשה מתחילה בפנייה נדירה: " דבר אל כל עדת בני ישראל". לעומת הפנייה הרגילה, הנפוצה "דבר אל בני ישראל".

המדרשים מבארים את הסיבה. " מלמד שהפרשה נאמרה בהקהל, ומפני מה נאמרה בהקהל? מפני שרוב גופי תורה תלויים בה (ספרא, א) ועוד גם בויקר"ר, פ' כד-ה - "ר' לוי אמר: מפני שעשרת הדברות כלולין בתוכה". ועניין נוסף הוא חשיבות הנטיעה.

כאמור, יש בפרשה מצוות התלויות בארץ. למצוות איסור עורלה באה פתיחה מיוחדת: " וכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל, וערלתם ערלתו את פרו... " (יט, כג). מעניין, למרות שהנושא הוא עורלה, המדרשים מטעימים במיוחד את הנטיעה. כך (בתנחומא ח), "וכי תבואו אל הארץ ונטעתם": אמר להם הקב"ה לישראל: אף על פי שתמצאו אותה מלאה כל טוב, לא תאמרו נשב ולא נטע, אלא הו זהירין בנטיעות, שנאמר: 'ונטעתם כל עץ מאכל', כשם שנכנסתם ומצאתם נטיעות שנטעו אחרים, אף אתם היו נוטעים לבניכם"...

גישה דומה יש גם בויקר"ר, כה' ג' על אותה פתיחה: "ונטעתם כל עץ מאכל" ואולם כאן נותן המדרש דגש מיוחד על חלקו של הקב"ה. הה"ד (משלי ג' יח) "עץ חיים היא למחזיקים בה", וממשיך המדרש: " מתחילת ברייתו של עולם לא נתעסק הקב"ה אלא במטע תחילה, הה"ד (בראשית ב, ח'): "וייטע ה' אלוקים גן בעדן" אף אתם כשנכנסים לארץ לא תתעסקו אלא במטע תחילה"...

בע"ה, שנזכה לטעת עוד נטיעות רבות בסעד שלנו, וברחבי הנגב המערבי המשתקם כולו.

פנימין סלנט

מתיבת המכתבים

לכל קהילת סעד -

עם סיום ה"שבעה" רצינו להודות לכולכם על תחושת הבית שקבלנו בעזרתכם.

אמא לא הספיקה לחזור לסעד בחייה, אולם הרגשנו שהלוויה בסעד וה"שבעה" בבית, בתוך הקיבוץ, היו סגירת מעגל עבורה ונתנו לנו כוח ונחמה.

תודה לחברה קדישא על מלאכתם המכובדת, למנחמים שהגיעו ושתפו בסיפור או במפגש עם אמא, תודה על שלל התקרובת שזרמה, ולצוות חברת הנוער שהצליח להעמיד עבורנו חדרים לשבת משפחתית גדולה. תודה לכל בעלי התפקידים שדאגו לכל הפרטים הטכניים והרוחניים לאורך כל השבוע.

זו ההזדמנות גם להודות לכל מי שהיה עבור אמא בשנות זקנתה: צוות בית שקמה שדאגו לפעילות ולצרכים נוספים, צוות המרפאה המסור והזמין וצוות ברוש שהיו עימנו בקשר, וכמובן לחבריה ולחברותיה הטובים.

מאחלים לכם ימים שקטים ובטוחים,

ימים של התקרקות מחדש והרבה טוב.

יצל, נצמה, אפרת, שלומית וכל המשפחה

דברים הטקס בבית הצלמין לפני ליום הזיכרון לשואה ולגבורה תשס"ד

עַל דַּעַת עֵינֵי שְׂרָאוּ אֶת הַשְּׂכּוּל
 וְעַמְּסוּ זְעָקוֹת עַל לִבֵּי הַשְּׂחוּחַ
 עַל דַּעַת רַחֲמֵי שְׁהוּרוּנֵי לְמַחַל
 עַד בָּאוּ יָמִים שְׂאֵימוֹ מְלַסְלַח
 נְדַרְתִּי הַנֶּדֶר : לְזַכֵּר אֶת הַכֵּל
 לְזַכֵּר – וְדַבֵּר לֹא לְשִׁפְחָ...
 (א. שלונסקי)

עוד שנה עברה לה, עוד שנה שבה התרחקנו כולנו עוד קצת מאותה שואה ארורה בה השמיד הצורר הגרמני בצורה מתוכננת ומאורגנת חלקים גדולים מעמנו.

עוד שנה בגלגל הזמן. אלא ששנה זו לא דומה לקודמתה.

בשבעה באוקטובר, ביום שמחת תורה, הופתענו ע"י ארגון המרצחים הטרוריסטים חמאס, שהצליח במזימתו הרצחנית, השטנית. חדר לישובים, רצח בנו בלי רחם וחטף רבים שעדיין נמצאים בעזה. ומאז הכל השתנה כאן.

ישובים רבים עדיין חרבים, בתים שרופים, צעצועים של ילדים מוטלים מפוייחים, קלנועיות דוממות ודשאים צהובים, קהילות מוכות וחסרות מוגלות מבתיהן. השאלות קשות ונוקבות. לצבא, למדינה, לעצמנו וגם ליושב במרומים.

ההקבלה לתקופה היא כאילו בלתי נמנעת. רצחו, אנסו ושרפו את בני עמנו, כאז גם היום. אחד הדברים השונים הם שהפעם זה קרה כאן, בבית, במדינת ישראל הריבונית. הבטחנו לילדינו לא עוד - ונכשלנו.

"בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו" שוב הפך משיר של הגדת הפסח למציאות חיינו היהודית.

יום הזיכרון לשואה השנה כאילו בא להזכיר לנו שהשואה איננה סיפור ישן נושן. העבר הוא גם ההווה וכנראה גם העתיד. האנטישמיות מרימה ראש ונראה שרק צריך גפרור כדי להצית את גלי השנאה. לא סתם ציוונו הכתוב "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתך ממצרים, אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עייף ויגע ולא ירא אלוקים". לא סתם מצווים אנו להעביר את סיפוריהם של שורדי השואה מדור לדוד. אסור לנו לאפשר את השכחה. אם יקום כאן דור שלא ידע את השואה - נהיה בבעיה. ההיסטוריה חוזרת במקומות בהם הבורות מרימה ראש. לכן הדור הצעיר שלנו חייב לשמוע את עדויות הניצולים, וכיום גם את סיפוריהם מפי צאצאיהם, כדי להבין ששואת היהודים היא לא סיפור של עם אחר, כי אם הסיפור שלנו מאז ומעולם. ולא סתם הזכיר הכתוב בסופו "ואתה עייף ויגע ולא ירא אלוקים" חובה עלינו להילחם בכדי שנהיה מאוחדים. זיכרון ואחדות מובילים לבניין מחודש.

טבעו של העם היהודי שלאחר מכות כואבות מגיעה צמיחה גדולה. כך קמה מדינת ישראל לאחר השואה הנוראה, לאחר שהצורר הנאצי ניסה להשמיד את כל היהודים, נעשו המהלכים והעם הקים את המדינה.

הנביאים ניבאו את החורבן ומשהגיע החורבן שוב, יגיעו שוב גם הצמיחה והתקומה והן תהיינה גדולות ומשמעותיות.

כך אמר הנביא ירמיהו " כֹּה אָמַר ה' מֵצֵא חוֹן בְּמִדְבָּר עִם שְׂרִידֵי תַרְבַּת הַלְוָה לְהַרְגִּיעוּ יִשְׂרָאֵל" והוא ממשיך "עוֹד אֶבְנֶה וְנִבְנִית בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל עוֹד תַּעֲדִי תַפִּיף וְיִצְאָת בְּמַחֹל מִשְׁחָקִים"

והנה, אנו ששבנו לקיבוץ, עומדים כאן היום וזוכרים את ההולכים בשואה הארורה ההיא, את מעשי הרצח המזוויעים, את מחנות ההשמדה, את משפחותינו ועמנו שעלו בעמודי אש ועשן למרומים ומזכירים, יחד איתם, גם את אלו שהלכו במלחמה הארורה, בימים ובחודשים אלו בצורות המזכירות באופן ישיר ומוחשי את השואה. כמובן

מתפללים גם לחזרתם של החטופים כולם. מעמד זה הוא חלק מתהליך התקומה, התקומה שלנו כאן בקיבוץ סעד, התקומה של חבל הארץ הנהדר שלנו ושל מדינת ישראל. שבנו אל בורות המים שלנו לקרקע, לקיבוץ. הביתה. מוטלת עלינו, על כולנו, החובה הקדושה לזכור, לזכור ולא לשכוח את קדושינו שנרצחו על קידוש ה', לפעול לקירוב הלבבות בינינו ולהפנות את כל האנרגיה האדירה שנמצאת בתוכנו לאחדות ולבניין העם והארץ. עם ישראל חי!

כרמל האפרין

פינת החטופים והנעדרים

אנדריי קולזוב

בן 27, ראשון לציון

אנדריי חלם לעלות לארץ במשך שנים רבות והגשים את החלום שנה וחצי בלבד לפני חטיפתו. הוא עלה לארץ לבדו כחלק מפרוייקט "מסע" בו השתתף. אנדריי מעצב גרפי, גולש, אוהב את הים ואת תחושת החופש, אדם רגוע וחברותי. ב-7 באוקטובר, כשביקשו ממנו להחליף את אחד המאבטחים בפסטיבל הנובה זמן קצר לפני תחילת האירוע הוא נענה מיד ויצא למקום. כשהמחבלים הגיעו הוא עוד הספיק לשלוח הודעה לחברים שאין לו איפה להתחבא ואז נותק עימו הקשר, אחרי 3 שבועות משפחתו עודכנה בחטיפתו, ומאז בת זוגו מנהלת מאבק ארוך ומתמשך מסביב לעולם, עם משפחתו של אנדריי ממוסקבה, על מנת להשיב אותו הביתה.

בתפילה שישובו כולם הביתה במהרה.

נזכור לקראת יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ולנפגעי פעולות האיבה תשפ"ד

יפה-הבלורית והתואר - נבו-מה ארז הי"ד

(קובי אברהם מלחמ צט ההורית רונן ואירב ארז)

"באולטרסאונד כבר אמרו שיש לי ילד גבוה" - מספרת מירב - "בבטן הוא היה ילד נוח מאוד... אבל הלידה הייתה קשה ויצא ילד גבוה". הוא נולד בין השמשות בחג השני של ראש השנה והייתה דילמה "מתי הברית?", דילמה שהגיעה עד לרב עובדיה יוסף שפסק שיש למול אותו לפני יום כיפור. הברית נערכה באשקלון, והשם "נבו" נגזר משם בנו בכורו של סא"ל יוסי קורקין שנהרג באסון השייטת. מותו הטראגי של נבו אירע בשמחת תורה כדברי השיר "אסיף" - נבו נאסף בטרם עת, כאשר פניו ומעשיו הטובים הם עדות לזכרו. למעשה, נבו נמצא, בדיוק כדברי השיר, במעגל של לידה ומוות עד תום תשרי."

רציתי לדבר עם רונן ומירב ארד על בנם בכורם נבו, כדי להכיר אותו טוב יותר לעצמי ולציבור בסעד. כמה סימבולי שכל הקיבוץ השתכן במלון "נבו" בתקופת הפינוי, וכמה נכון יהיה שהוא ישכון בלבבות שלנו. כשמשפחת ארד הגיעה לקיבוץ, ב 2010 נבו כבר היה בוגר ומעוצב בהווה הקיבוצית של התק"ם. מדי פעם, פגשתי אותו בשבילי הקיבוץ בדרכו להוריו כשהוא לבוש חולצה כחולה שזורה בסרט אדום, ובאופן נונשלנטי ובטוח היה

עונה לי: "שבת שלום". זה הספיק עבורי להבין איזה בחור הוא היה, ורציתי לשמוע עליו יותר בנסיבות הטראגיות, הלא נתפסות. רציתי לדעת יותר על נבו בחייו – ידעתי שיש בו משהו מיוחד שכולם צריכים לדעת. כשרונן ומירב התחילו לספר, לא האמנתי שכמות הסיפורים עליו תהיה כל כך מפתיעה ומעוררת השראה, והתחלתי להתלבט: "איך אפשר להכניס את כל זה לכתבה אחת?"

כבר כילד נבו היה חכם ונבון וגילה מנהיגות. "אני זוכרת שהגננת אמרה לי פעם: 'במפגש הוא לא איתנו, הוא כל הזמן מתעסק בדברים אחרים'" מספרת מירב. והגננת החליטה לבדוק למה הילד לא מקשיב, ושאלה אותו "נבו, על מה דיברנו במפגש?" מסתבר שהוא חזר מילה במילה על כל מה שהיה במפגש. מירב מחדדת ואומרת: "נבו היה ילד נבון, הבין את הדברים מתחת לפני השטח, הוא לא היה ילד שמשנן דברים". רונן מוסיף: "הוא היה מאוד צנוע וטוב לב". ומספר מעשה אחד קטן מיני רבים, על חבר ללימודים בלימודי הנדסת מים במכללה האקדמית כנרת, שהבין שהוא עומד להיכשל בקורס וביקש עזרה מנבו ואמר לו: "אני יודע שכולם משגעים אותך, אבל תן לי רק כמה דקות ותסביר לי את החומר". כעבור עשר דקות הוא מקבל קישור לזום מנבו שמסביר לו במשך שעתיים את החומר ואומר בסוף השעתיים: "אחי, אתה צריך עוד משהו?"

באשקלון הוא מתחיל כיתה א' בבית ספר רחוק מהבית ומירב מספרת: "תמיד לקחנו אותו באוטו לבית הספר, עד שרונן החליט ללמד את הילד איך עולים לאוטובוס". רונן מסביר לנבו: "יש לספור מספר תחנות ואז לרדת". נבו מפנים את ההסבר, עולה לאוטובוס לבדו, לא שוכח לספור ויורד בדיוק בתחנה הנכונה. רונן כמובן עוקב אחרי האוטובוס ומוודא (כמו בשיר "ילד הולך לו ברחוב בבוקר בהיר של תשרי...ואב בעקבותיו"...) "ילד בוגר ואחראי" - מירב מוסיפה. כשהוא עלה לכיתה ו' המשפחה עברה למפלסים ושם הוא המשיך בבית ספר "שער הנגב" עד כיתה י"ב, כשכל ההווה שלו כבר קיבוצית שורשית.

נבו בלט כילד בעל יכולות וכישרונות. הצטרף לתנועת הנוער העובד והלומד ולמד במגמה למוזיקה. הוא ניגן בגיטרה בס, שיחק טניס וכדור עף. היה פעיל חברתי בתנועת נוער ערבית - יהודית ואת שנת השירות עשה דרך התק"ם בוויצ"ו נהלל, לשם נבחר אחרי מיונים רבים. רונן מוסיף: "הייתה לו אגידה נוספת - סביבתית – נושאים של טבע ומיחזור, והוא הטמיע את זה בשנת השירות". שנה זו הייתה כל כך משמעותית עבורו, הוא היה רגיש לכל עוולה וחוסר צדק. חבר שלו שבא לנחם אותו אמר שממש כמו גובהו, הוא היה כמו מגדלור ערכי ומושא להערצה". נושא זה מחבר אותנו לשיר **שכתב נבו על הטירה**, הנמצא בסוף הכתבה. (ראו למטה).

השיר התגלה להם על ידי חברתו, לאחר הירצחו. והיה כל כך עוצמתי עבורם, שמירב ורונן החליטו לקעקע את הטירה על הזרוע שלהם. השיר שנבו כתב היה אחד מתוך שלושה נושאים שהוצגו בעדלאידע בשדה בוקר ובו הנציחו "חלומות של גיבורים" - מיצג מרהיב של טירה, כנאמר בשיר.

נבו היה חייל בגדוד 50 בנח"ל במסלול בני גרעינים, ונפצע כבר במחצית הראשונה של השירות. אחרי הצבא ניהל צוות אבטחה בחו"ל, בשילוב טיולים באירופה שכל כך אהב. בזמן הקורונה הוא שב הביתה, לבידוד של שבועיים, ואז החליט ללמוד הנדסת מים. רונן מציין: "השנה הוא זכה כמצטיין נשיא הפקולטה להנדסת מים, והשאיף חותם במכללה האקדמית כנרת כעוזר מחקר בחדשנות ורעיונות פורצי דרך". הוא סומן כהבטחה החדשה בתחום וקיבל הצעות עבודה מפתות, את תעודת ההצטיינות קיבלו הוריו בשמו, בטקס מרגש וכואב גם יחד, כשכל הקהל קם על רגליו ומריע לנבו.

המנהלת לחדשנות סיפרה כאשר נדרש להציג עצמו, הציג כך כ"193 ס"מ של סנטימנטים". חבריו שבאו לנחם סיפרו כמה נתן לכולם וכמה שיותר. גם הסיפור הבא מוכיח את מסירותו לעזור לאחרים, אליעד אחיו הצעיר כתב פוסט לאינסטגרם ושם הוא סיפר על אחיו נבו. אחד הניצולים מהמסיבה שנחשף לפוסט, שאל את אליעד: "מי הוא בשבילך?" ואליעד ענה לו: "זה אחי". והניצול סיפר לו שנבו הציל אותו בכך שהרכיב לו חוסם עורקים. כששומעים את הסיפורים האלו על נבו מתעוררת המחשבה שכנראה נבו החליט לעזור לאחרים, ובכך הקריב בעצם את עצמו. יש מעשי גבורה שלא נדע אם לא נספר עליהם.

האחים שלו העריצו אותו והוא ידע להיות אח בכור. אדווה אחותו עובדת בתחום הפרסום ומנציחה את זכרו בשלטים ובמיזמים ציבוריים. רונן סיפר בתחילת השיחה: "המשפחה מפורקת, ובים המלח לא באמת התמודדנו.

רק כשהגענו הביתה ההתמודדות האמיתית החלה. למעשה, אנחנו מבינים היום, שכדי להתחבר מחדש - עלינו להרשות לעצמנו להתפרק. פה בבית אנחנו בתהליך ההתחברות מחדש. יש פה פינת זיכרון בבית, ובחדר שלו טרם נגענו".

נבו אהב מאוד אנשים, מוזיקה ונגינה. למענו ולזכר כל הנופלים – מוכרחים להמשיך לנגן.

יהי זכרו ברוך.

יצור הוא סלע
אדם עולם
בדידות היא דרך
חכשול סימן
קירוב לבבות הוא אבן
הבעת אהבה היא חמצן
אמירה טובה היא מלט
חשבון נפש אדריכל

כל

ואז כשמגיעה סגירת המעגל, כשעולות כתוביות הסיום ומוקרנת בפניך האוטוביוגרפיה של סיפור חיך בשיא האותנטיות תחת הפרספקטיבה הצלולה ביותר, נגלית לפניך

פאקינג טירה

נכתב ע"י אהובנו נבו ארד הי"ד

נרצח במסיבת הנובה
ב7 באוקטובר כשחגג את חיו
1998-2023

על רידר (בנדב) סופדת לאחיה דור רידר ז"ל

דור רידר הי"ד נרצח בשמחת תורה ב- 7/10 בקיבוץ בארי עם בת-זוגו תכלת פישביין הי"ד. דור היה בחור עם שמחת חיים, לב רחב, כובש לבבות. הוא היה הבן-אדם הכי חי שיש, תמיד עוזר לכולם, מספיק הכל בזמן קצר, רץ מיציאה ליציאה. בן אדם שחי את החיים, נהנה מהם ומבסוט מהם. הפרצוף שלו נחרט בזיכרון עם החיוך הרחב שלו.

דור היה איש של שיחה, איש פשוט שלוקח הכל בקלילות וזורם עם הכל. אוהב כדורגל, מלך ההקפצות, אהב לחגוג במסיבות טבע ואהב לחגוג ובגדול. הוא הגיע באופן קבוע למשחקים של מכבי, והיה שר בקול ונותן את הנשמה, אהב את המועדון והתגאה בו.

דור שלנו, השמחה שלך תלווה אותנו בהמשך בכל רגע. אנחנו נמשיך את הדרך שלך ואת הייחודיות שלך, נשתדל להיות טובים לכל אדם כמוך, אנשים עוזרים, תומכים – בדיוק כמוך.

אנחנו מקווים שתשמור עלינו שם מלמעלה, ובטוחים שגם שם תתחבר ישר לכולם, ותקמבן את עצמך. אנחנו נהיה חזקים כאן למטה ושולחים לך כוחות. תהיה חזק.

אוהבים מלא ומבטיחים שנעשה הכל כדי להנציח את זכרך. נמשיך את דרכך ולא נשכח לעד!

מתוך פרוייקט ההנצחה "נזכור לנצח" של מועדון הכדורגל מכבי תל-אביב,
לזכר אוהדי הקבוצה שנרצחו ונפלו במלחמה.

וצוד בפנתנו - אל השיבה הביתה
 כל דמי אחי ואחיותיי צעקים אלי מן האדמה

שלושה חדשים שהיתי באחד ממלונות המפונים בים המלח, יחד עם בנותיי ונכדיי, יחד עם חברות וחברים מקיבוצי, (קיבוץ סעד, אשר בנגב במערבי).
 למרות המעטפת האוהבת, הרגשתי תלושה מכל אשר היה לי.
 כמה חיכיתי לרגע שבו אחזור הביתה.
 לפינת העבודה שלי, למיטה שלנו, למטבח המשפחתי, לכן הציור, לדשא, לעץ הלימון שמאחורי המרפסת ולהרגשת העצמאות והחירות.
 והנה אני כאן. בבית האהוב. אך האדמה אשר שבת אליה משמיעה קולות קשים.
 קול דמי אחי ואחיותיי צעקים אלי מן האדמה.
 אני שומעת עם בוקר זעקות לעזרה של חברות וחברים שחיכו עד בוש,
 אני שומעת שתיקות מחרישות אוזניים של מי שנאלמו דום בממ"דים נעולים, אפופי עשן, מקווים להיעלם מקנני רובי המרצחים.
 מריחה ריחות של מוות עולים מהקיבוץ השכן ומתערבבים בריח פריחת עץ ההדר שלנו.
 קולות של אופנועים דוהרים מתערבבים בקולות השחרורים המצייצים בחדווה מידיי בוקר.
 אני שומעת את האדמה אשר פצתה את פיה לקחת את דמי אחי ואחיותיי נאנקת מעומס הכאב.
 הפיח נוחת על מרפסתי ומוחה את ריחות הדשא המקסח.
 שומעת את וותיקות בארי לוחשות: 'גירשתם אותנו היום מעל פני האדמה'
 הימים חולפים.
 שסועים.
 קרועים.
 סביבותיי - החיטה מזהיבה
 התדע אדמת הנגב נחמה?
 האם תסוף תת כחה?
 האם עוד תדשא הארץ דשא עשב,
 עץ פרי עשה פרי?

ילי זיוון (נכתב במקור לכנס "נשים צוות שלום" בחודש אפריל השנה).

לבר המצווה היקר טוביה
 להורית אפרת ואל ביילה
 ולכל המשפחה המורחבת
 ברכות חמות לבר- המצווה

מי ייתן ותחללו צוד שמחות רבות יחדיו, שלום ושלווה.

משפחות ביליה-קבלן מזמינות את כל הציבור לקידוש - השבת בחדר האוכל לאחר שיעור פרשת השבוע.

לפני כחודשיים שבנו לקיבוץ, לביתנו האהוב. נפגשנו לשיחה, עובדות המתפרה, מקום עבודתנו. לכבוד המפגש כתבתי דברים מהלב ומהרגשותיי בשובי הביתה.

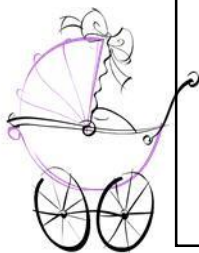
הביתה בשמחה רבה

תקופה לא קלה עברה עלינו -
מלחמה, פינוי, בית מלון לא אהוב על כולנו...
החיים השתנו, שומעים חדשות סביבנו,
מחפשים במלון תעסוקה לנשמה ולגוף,
מנסים לעזור למי שזקוק.

הגעגועים לבית הולכים וגוברים
לטייל בשדות, לראות כלניות,
לא לראות מכוניות שרופות.
הימים עוברים, כבר חמישה חודשים,
והנה נפלה בליבנו ההחלטה:
חוזרים הביתה, נקווה בשמחה ובשלווה.
הבית מחכה לי – לשטוף, לאפות, לבשל לעצמי,
הכורסה מחכה לי – עליה אשב
ובחוץ הדשא הירוק גדל ומלבלב,
ציפורים מצייצות, הן אינן מבינות...

והנה אנו כאן במתפרה
מנסות לחזור לשגרה.
לתפור ולרקום, לצייר ולגזור,
לדאוג אחת לשניה, ולהינות מכל דקה.
כך נהגנו כל השנים
נקווה שיהיה שוב נעים.
ואני בביתי רוצה רק להינות.
מחכה לשלום ולחיים אחרים
טובים ושלווים.

צרכה בן צמי

מלא טוב וברכות חמות
למלכה אה - אהודת הננה
נכדה אשרה ולבאנקי
בת אנצמה ולמאור
בריאות ונחת, שלווה וסקט.

**ערב יום הזיכרון לחללי
מערכות ישראל ופעולות
האיבה תשפ"ד.**

נתכנס לטקס יום הזיכרון
לחללי מערכות ישראל
ופעולות האיבה.
יום ראשון אור לה' באייר, 12.5
הטקס יתחיל עם הצפירה
ב20:00 בדיוק,
בדשא של המועדון לחבר.

ערב יום העצמאות תשפ"ד

קהלת סגד אוזמנת לאמפקד ליל העצמאות בסימן "בית".

19:20 - תפילת מנחה.

19:30 - מענייני דיומא - הרב ארי.

19:50 - תפילת ערבית חגיגית

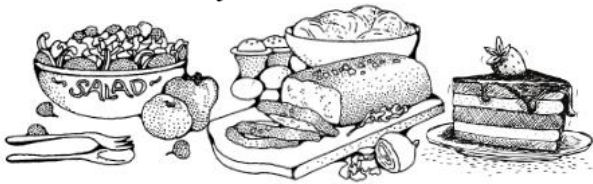
20:50 - טקס מעבר, דגלנות.

6 קס הדלקת המשואות וערב יום העצמאות
לאחר הטקס יתקיימו ארוחת ערב (בהזמנה מראש)
ושירה בציבור בדשא המועדון.
מצפים לראותכם,
צוות יום העצמאות תשפ"ד

רישום לארוחת ערב יהיה בקישור או אצל רגנה יערי

תודה צנקית

לכל חברות וחברי הקיבוץ היקרים
 על המטעים הרבים שהביאו לנו לשבת.
 הכל היה מצולה וטעים וממש חימם לנו את הלב.
 תודה רבה בשם כל חיילי כוח אפסלום!
 בשורות טובות-
 אייל אדר (בשם כל החיילים)

הודעה מטעם קופת הבית

בשבוע הבא תהיה קופת הבית פתוחה רק ביום ראשון – 12.5.24
 ולא ביום רביעי, כפי שנהוג בדרך כלל.
 בתודה.

ברכות חמות מקרה לב

לדליה דן

עם נישואי הנכד

יהל צה"ל נוצה

בן תלמה וצמחי אברהם

רוק נחת ובריאות טובה!

משלחה של אגרות בקהילה

קהילה יקרה,

השבוע הציג המטה האסטרטגי את טיוטת תוכנית "סעד למחר", תוכנית שיקום וצמיחה לקהילה ולמשק סעד, בפני המזכירות. התוכנית מקיפה וכוללת חמישה תחומים עיקריים: הפרט (ברמה האישית והמשפחתית), הקהילה, מבני ציבור ותשתיות, המשק והכלכלה והתחום הביטחוני. תוכנית הצמיחה מסתכלת על עתידה של סעד בעשור הקרוב בכל אחד מהתחומים הנ"ל. בשבוע הבא תוצג התוכנית בפני ההנהלה הקהילתית, ובתחילת חודש יוני תתקיים אסיפה בה תוצג התוכנית לציבור ויתקיים מפגש שיתוף ציבור שמטרתו לדייק ולעדכן את התוכנית בהתאם לרחשי הלב ותובנות כלל הציבור. לאחר מכן יוטמעו השינויים הנדרשים בתוכנית, ובמהלך חודש יוני תוצג התוכנית המגובשת לאסיפה.

השבוע התבררנו ממנהלת תקומה על מענק להחזר עלויות והוצאות בגין חזרה מוקדמת בגובה של 650 אש"ח. מענק זה ניתן לשלושה ישובים שחזרו בתחילת מרץ והוא יסייע לנו במימון הוצאות השיקום שבוצעו עד כה, וכן בצמצום הפערים עקב הנחות במיסי האגודה, שיקום הנוי וחלק ממבני הציבור. בנוסף התקבל מענק שניתן לכלל היישובים בגובה של 300 אש"ח, גם הוא למטרה זו. בנוסף, עם אישורה של התוכנית בממשלה, יצא קול קורא ראשון ליישובים "למימון ולביצוע עבודות שיקום ביישובי חבל תקומה". אנו שוקדים על הכנת הקול הקורא והגשתו בהקדם. כספים אלה יאפשרו לנו להתחיל לקדם שיפוץ כבישים, תשתיות, נוי ומבני ציבור ברחבי הקיבוץ. בחודשים הבאים צפויים לצאת קולות קוראים רבים בתחומים שונים, על מנת שנהיה ערוכים ומוכנים יש לקדם את אישורה של התוכנית האסטרטגית "סעד למחר" שכאמור תוצג לאסיפה בתחילת חודש יוני.

- בשבוע שעבר קיימה ההנהלה הקהילתית דיון מעמיק באשר להמשך התהליכים והמהלכים בקהילה. הצורך ביצירת הזדמנויות למפגש בין חברי וחברות הקהילה הולך וגובר, וודאי שלאחר האינטנסיביות של המפגש בימי המלון, וכחלק מהצורך להתמודד יחד עם המציאות החדשה ואתגריה. בשבועות הקרובים נתחיל לפעול במס' כיווני פעולה:
1. פעילות תרבות שבועית בהובלתה של רכזת התרבות שלנו חגית מקוריה, שתאפשר מפגש בין חברות וחברים. אני מזמינה אתכם לפנות לחגית ולסייע בגיבוש ובהפעלת המפגש השבועי.
 2. שיח קהילתי שיעסוק בשאלה כיצד ממשיכים הלאה, מה קורה איתנו כקהילה ולאן דרכנו תוך כדי חיבור לחברי וחברות הקהילה שטרם חזרו לסעד. המפגשים נבנים בימים אלו על ידי דבורה מיטלמן, המלווה הקהילתית שלנו ממהות, יחד עם צוות קהילה (הלה פורגס, נעמי רסיס-טל, אפרת שלומי, חנה אדמנית, מעיין בנישתי, שרון בראל).
 3. סדנאות משאבי התמודדות – לפני החג שאלנו אתכם למה אתם זקוקים? מה יסייע לכם להתמודד עם המציאות החדשה. תודה לכל מי שענה על השאלון, ניתחנו את הצרכים וכבר בשבוע הבא ייצא פרסום לשתיהן סדנאות קבוצתיות ראשונות שייצאו במסגרת תוכנית חוסן שצוות חוסן עמל עליה יחד עם מרכז חוסן במועצה (צוות חוסן כולל את אפרת שלומי, הדס גרשי, עינב גולן, מעיין בנישתי, דבורה מיטלמן ושרון בראל).
- בנוסף, פתחנו שני חדרי חוסן בקיבוץ וניתן יהיה להגיע לטיפול במכרז חוסן בקיבוץ ו/או במועצה.

השבוע ציינו את יום הזיכרון לשואה ולגבורה, בשבוע הבא נציין את יום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה ולמחרת נציין את יום העצמאות. המעבר בין ימי הזיכרון לחגיגות העצמאות מורכב בכל שנה והוא חלק מזהותה של מדינת ישראל ושל העם היהודי, המעבר משבר לתקומה, מחורבן לתקווה. השנה שבועיים אלה קשים במיוחד, כיצד ניתן לציין עצמאות וחירות כאשר 132 חטופים וחטופות עדיין נמצאים בעזה, כאשר המלחמה עדיין מתרחשת וחוסר הוודאות לגבי צפון המדינה אינו ידוע. איך מחזיקים את האבל והתקווה ביחד? בו זמנית זו שאלה שעסקנו

בה רבות בפורום קהילה לקראת אירועי ימי הזיכרון ויום העצמאות. אל מול העיסוק באבל, בכאב, בקושי ובעיבוד אירועי השבעה באוקטובר ובמלחמה, נמשיך לייצר את התקווה, את הצמיחה, את החיים.

אסיים הפעם בשירו של **יצחק שנהר – עיר החירות**, בתקווה לשחרור כל החטופות והחטופים במהרה

פָּנִינוּ אֶל הַשָּׁמַשׁ הָעוֹלָה,
דָּרְכָנוּ שׁוּב פּוֹנֵה מִזְרָחָה.
אָנוּ צוֹפִים לְקִרְאֵת שְׁעָה גְדוֹלָה,
זְקוּף הָרֹאשׁ נִפְשֵׁנוּ עוֹד לֹא שָׁחָה.

חוֹצְבִים אָנוּ גוֹרֵל בְּיַד רָמָה,
נוֹשְׂאִים בְּלֵב תִּקְוָה יוֹקֵדָת.
אָנוּ זוֹכְרִים כִּי יֵשׁ לָנוּ אֲמָה,
אָנוּ יוֹדְעִים כִּי יֵשׁ לָנוּ מוֹלְדָת.

הוֹלְכִים אָנוּ לְקֶחַךְ שֶׁל הַנֶּכֶר,
חֵלוֹם חֲרוּת יַחֲדָיו נִגְשִׁימָה.
אָנוּ דוֹגְלִים בְּעֵז בְּשֵׁם מְחַר,
וְטוֹר אֶל טוֹר גֵּלֶךְ תִּמִּיד קְדִימָה!

בברכת שבת שלום!

שלכם-

ערון